

lang Tid at vente for Interessenterne; En hel Del af dem vil være døde i den Tid, og hverken de eller deres Arvinger faae godt af Udbetalingen. Derfor tillader jeg mig at henlede den ærede Finanzministers og Udvalgets Opmærksomhed paa at tage dette under Overveielse ved Siden af det Andet.

Gad: Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, der nu satte sig, var Hovedindholdet af hans Tale en Anbefaling af dette Lovforslag, om han end i enkelte Retninger maatte ønske det noget udvidet. Til denne Anbefaling af Lovforslaget skal jeg tillade mig at slutte mig. I det Store tror jeg, at baade det, der kræves af Lovforslaget, er berettiget, og at det tillige har holdt sig indenfor de Grændser, som det fornuftigvis bør. Som det blev udtalt af den ærede sidste Taler, er jo Muligheden af dette Lovforslag kommen frem derved, at det Overflud, som Livsforsikringsanstalten havde i 1870, er steget med 12 Millioner Kroner, og Indholdet af dette Lovforslag gaar jo ud paa, at uddele de 4 Millioner af disse 12 Millioner som et Bonus til Interessenterne. Det er i Motiverne til Lovforslaget berørt, at naar et saa stort Overflud har viist sig af denne Forretning, om jeg maa kalde det saaledes, i Løbet af de femten Aar fra 1870 til 1885, og da dette Overflud aabenbart var fremkommet dels ved, at Tarifen var beregnet saaledes, at det maatte give dette Overflud, og dels derved, at der var indvundet en højere Rente, end man havde tænkt sig, havde det været naturligt ikke alene at udbetale Bonus til Interessenterne, men tillige for Fremtiden at nedsætte Tariffatserne. Naar man imidlertid har bestemt sig til foreløbig at lade være med dette Sidste, henført det til Fremtiden, kan jeg for saa vidt slutte mig dertil, som jeg i det Hele taget kan indrømme den høitærede Finanzminister, at det nuværende Tidspunkt maasse ikke er aldeles heldigt dertil. Men jeg kan slutte mig for saa vidt til den sidste ærede Taler, som jeg ogsaa har den Overbevisning, at det Tidspunkt vil komme, da man kan se saa klart i disse Forhold, som det overhovedet kan forlanges, og da man ogsaa efter al Sandsynlighed vil komme til en Forandring af Tarifene, og at dette da ogsaa vil være ikke alene naturligt, men ogsaa retsfærdigt. Naar jeg i Diebliffet maa udtale mig for, at man lader Spørgsmaalet om Forandringer i Tarifene for Fremtiden hvile, ligger det noget i, at Staten her garanterer ikke alene for, hvad den naturligt er henvist til at garantere for, den Del af Livsforsikringen, som benyttes af dens Embeds-

mænd, men overhovedet for den Del af Livsforsikringen, og det den overveieende Del, som vel maa siges at være en aldeles privat Anstalt. I 1870 udtalte jeg mig, hvis jeg ikke tager meget feil, mod Forslaget om, at Staten skulde garantere, medens jeg samtidig udtalte mig bestemt for, at Staten skulde have en Kontrol med Anstalten. Naar jeg den Gang udtalte mig mod Statsgaranti, var det af den Grund, at jeg i det Hele taget var bange for at komme ind paa Statsgaranti i forskjellige Forhold, hvor Statsgaranti dog ikke maatte siges i og for sig at ligge i Sagens Natur, og hvor det er høist tvivlsomt, om den stifter nogen Nytte. Min Overbevisning er den samme endnu, at jeg har nogen Tvivl om, hvorvidt Statsgaranti og de Bestemmelser, som følge dermed, ere til nogen virkelig Nytte for Anstalten, og at den er til Byrde for Staten eller kan blive til Byrde for Staten ligger i Sagens Natur. Men jeg vil forøvrigt ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal nu, thi jeg anser det for afgjort i det Mindste foreløbig, og jeg anser heller ikke Tidspunktet for egentlig heldigt at komme ind paa en yderligere Diskussion om dette. Men jeg nævner det nu, fordi det, der skal forbyde Statsgarantien, er det, at man overhovedet er saa forsigtig med Hensyn til Tariffspørgsmaalet, at denne Statsgaranti virkelig kun er og bliver nominal og altsaa ikke ret vel kan tænkes nogensinde at blive effektiv, og jeg vil altsaa foretrække absolut, at man med Hensyn til dette Spørgsmaal er hellere for forsigtig end for lidt forsigtig — og man maa være meget forsigtig i disse Forhold, thi enhver Beregning, den være saa nøiagtig, den være vil, kan let slaa feil. Jeg vil ikke tale om, at man kan beregne Formuen paa forskjellig Maade, og at hvilken Maade, man end lægger til Grund for Beregningen af Formuen, saa vil den dog let slaa feil i Fremtiden. Thi enten man beregner Papirerne f. Ex. efter Indkjøbspris, beregner dem efter de paalydende Summer eller beregner dem efter Kurserne til de givne Tidspunkter, da man gjør Status op, saa er det klart, at det aldeles ikke er givet, at disse Beregninger ville holde for Fremtiden, og der kan meget godt indtræde Forhold, hvor det nødvendigt vil vise sig, at de endogsaa med betydelige Summer ikke slaa til. Jeg mener altsaa — og slutter mig forsaavidt til Lovforslaget — at det er rigtig, at man indtil videre har stude Tariffspørgsmaalet til Side. Derimod vil jeg sige, at jeg haaber, at man, naar den manglende Erfaring er indvunden, kommer ind paa at regulere disse Tarifer og regulere dem saaledes, at de for-